

SÀN GỖ HÓT NHƯ CHIM HỌA MI

Đỗ Tùng dịch – 05/7/2018

Chương 7

Sau khi được chính thức nhận làm con nuôi Tướng công Shigeru và trở thành một thành viên của bộ tộc, tôi bắt đầu biết đến các thanh thiếu niên trạc tuổi tôi từ các gia đình chiến binh samurai. Ichiro là một ông thầy được nhiều người chiếu cố, và vì ông đang dạy tôi các môn lịch sử, tôn giáo và văn học cổ điển, nên ông ta đồng ý nhận thêm học trò. Trong số này có Miyoshi Gemba và người anh là Kahe sau này trở nên một trong những bạn hữu và đồng minh thân cận nhất của tôi. Gemba lớn hơn tôi một năm. Kahe thì đã hơn hai mươi tuổi, quá lớn cho những bài học của Ichiro, nhưng anh ta phụ giúp việc huấn luyện các thanh niên trẻ hơn về nghệ thuật quân sự.

Một sân đường lớn đối diện lâu đài là nơi tôi và mọi người tập luyện đánh nhau bằng gậy và các môn võ thuật khác. Phía nam của sân đường là một khoảng sân lớn để tập cưỡi ngựa và bắn cung. Tôi chưa bao giờ khá hơn ở môn bắn cung, nhưng về môn đánh gậy và kiếm thì không kém. Mỗi buổi sáng sau hai giờ tập viết với Ichiro, tôi thường cưỡi ngựa với vài người khác đi quanh những con đường nhỏ trong thị trấn và sau đó tập luyện liên tục trong bốn hay năm tiếng đồng hồ.

Vào cuối buổi chiều tôi và những thiếu niên khác tiếp tục buổi học với Ichiro và thật khó chống cự lại cơn buồn ngủ trong khi Ichiro giảng về những nguyên tắc Kung Tzu và lịch sử của Bát Đảo. Tiết hạ chí trôi qua rồi đến ngày lễ Sao Dệt, và những ngày nóng bức bắt đầu. Những cơn mưa mùa mận đã chấm dứt nhưng khí trời vẫn ẩm thấp, và những cơn bão tố vẫn còn đe dọa. Nông dân bi quan tiên đoán một mùa giông bão tệ hơn mọi năm.

Những buổi học với Kenji vẫn tiếp tục vào ban đêm, cách xa sân đường và Kenji không quên cảnh cáo tôi đừng tiết lộ những kỹ năng đặc biệt của Bộ lặc.

"Chiến binh cho rằng những kỹ năng đó là phép phù thủy," Kenji nói. "Họ sẽ khinh thường công tử."

Nhiều đêm chúng tôi đi ra ngoài, và tôi học cách di chuyển vô hình trên các con đường của thị trấn đang yên giấc. Kenji và tôi có một mối quan hệ kỳ lạ.

Vào ban ngày tôi không tin Kenji chút nào. Tôi cảm kích vì được nhận vào bộ tộc Otori và tôi không muốn bị nhắc nhở mình là một người ngoài hay một kẻ bất thường. Nhưng vào ban đêm thì khác. Kỹ năng của Kenji thật vô song. Ông muốn truyền cho tôi, còn tôi thì khát khao được học hỏi những kỹ năng đó - một phần để thỏa mãn nhu cầu đen tối trong con người tôi, một phần tôi biết mình phải học thêm nhiều những kỹ năng đó mới hy vọng làm được những gì Tướng công Shigeru muốn tôi thi hành. Mặc dù Shigeru chưa nói ra nhưng tôi nghĩ chẳng có lý do gì khác khiến Tướng công cứu tôi ở làng Mino. Tôi là con của một sát thủ, là người của Bộ lạc, và bây giờ là con nuôi bộ tộc Otori. Tôi cùng đi Inuyama với Tướng công Shigeru, chẳng phải mục đích là giết Iida hay sao?

Hầu hết những thiếu niên trong bộ tộc chấp nhận tôi, chỉ vì Shigeru, và tôi ý thức được rằng những thiếu niên đó và cha mẹ chúng rất kính trọng Shigeru. Nhưng mấy gã con của Masahiro và Shoichi gây nhiều khó khăn cho tôi, đặc biệt là Yoshitomi, con lớn của Masahiro. Càng lúc tôi càng ghét chúng nhiều như tôi đã ghét cha của chúng. Sự kiêu căng và mù quáng của chúng làm tôi khinh thường. Chúng tôi thường đấu nhau bằng gậy. Tôi biết chúng có ý định hãm hại tôi. Có lần Yoshitomi suýt giết được tôi nếu tôi không nhanh trí biến thành hai hình bóng làm hoa mắt gã. Hẳn không bao giờ quên chuyện đó và thường thì thầm với mọi người những lời sỉ nhục tôi: *Phù thủy. Ăn gian*. Thật sự tôi không sợ gã giết tôi bằng sợ mình lỡ tay giết gã vì tự vệ hay vì tai nạn. Nhưng cũng nhờ vậy kiếm thuật của tôi tiến triển thấy rõ, và tôi cảm thấy yên tâm khi ngày khởi hành đến mà chưa có đổ máu.

Đó là những ngày nóng nhất trong mùa hè, dĩ nhiên không phải là thời điểm lý tưởng để du hành, nhưng chúng tôi phải có mặt ở Inuyama trước khi Lễ hội Vong Nhân bắt đầu. Chúng tôi không đi trực tiếp trên đại lộ xuyên qua Yamagata mà đi về hướng nam đến Tsuwano, là thị trấn tiền phương của lãnh địa Otori, trên đường đi về miền Tây, và sẽ gặp đoàn hộ tống cô dâu ở đó để làm lễ đính hôn. Rồi từ Tsuwano chúng tôi sẽ cùng đi vào lãnh địa Tohan và theo con đường đưa thư ở Yamagata.

Cuộc hành trình của chúng tôi đến Tsuwano diễn ra êm ả và khá thú vị mặc dầu trời nóng nực. Tôi không phải đến lớp học của Ichiro hay chịu đựng áp lực của những buổi luyện tập. Giống như được nghỉ lễ, được đi chơi với Shigeru và Kenji, và trong vài ngày đó chúng tôi như quên đi những hiểm nguy đang rình rập phía trước. Trời như muốn mưa, sấm chớp rền suốt đêm ở rặng núi trước mặt, những đám mây đổi thành màu xanh chàm, và rừng

cây chung quanh như một đại dương màu xanh lục.

Đoàn chúng tôi tiến vào thị trấn Tsuwano khoảng giữa trưa sau hơn nửa ngày dong ruổi trên chặng cuối hành trình. Tôi cảm thấy buồn khi đến nơi, biết là những vui thú trong sáng của một chuyến đi nhẹ nhàng đã chấm dứt. Tôi không tưởng tượng được điều gì sẽ thay thế. Tsuwano đầy âm thanh của nước, những con đường chạy dọc các con kênh có nhiều cá chép mập tròn màu vàng đỏ. Chúng tôi gần đến quán trọ thì bỗng nhiên, ngoài tiếng nước chảy và nhiều âm thanh khác của một thị trấn rộn rịp, tôi nghe rõ ràng giọng một người đàn bà kêu tên mình. Tiếng kêu phát ra từ một dãy nhà thấp và dài có tường trắng và các cửa sổ có chấn song, giống như một sân đường tập luyện. Tuy không thấy nhưng tôi biết có hai người đàn bà trong ngôi nhà đó, và tôi hơi ngạc nhiên không hiểu vì sao họ có mặt ở đó và lại kêu tên tôi.

Khi chúng tôi vào quán trọ tôi lại nghe tiếng người đàn bà đó nói chuyện trong sân. Qua đó tôi biết được cô ta là người hầu của công nương Shirakawa và công nương không được khỏe. Kenji đến phòng thăm và khi trở lại ông ta muốn kể thật nhiều về sắc đẹp của công nương, nhưng lúc đó cơn giông bắt đầu và tôi vội chạy xuống tàu ngựa sợ rằng sấm sét sẽ làm mất chú ngựa hoảng sợ. Thật tình tôi không muốn nghe nói về sắc đẹp của công nương Shirakawa. Khi phải nghĩ về công nương tôi cảm thấy không thích vì cô ta có một phần vai trò trong cái cạm bẫy đặt ra để hãm hại Tướng công Shigeru.

Một hồi sau Kenji đi xuống tàu ngựa với người hầu của công nương Shirakawa. Cô ta trông xinh xắn, vui vẻ và lơ đãng, nhưng trước khi cô ta cười chào tôi và gọi tôi là "em họ" thì tôi đã nhận ra ngay cô ta là người của Bộ lạc.

Cô ta đưa bàn tay lên áp vào tay tôi và nói, "Tôi cũng thuộc dòng Kikuta về phía mẹ tôi, nhưng phía cha là dòng Muto, và Kenji là chú tôi."

Bàn tay tôi và của cô ta giống nhau ở những ngón tay dài và đường chỉ tay chạy ngang lòng bàn tay. "Đó là dấu hiệu Kikuta duy nhất mà tôi thừa kế, những gì còn lại hoàn toàn Muto." Cô ta lên tiếng với vẻ buồn rầu.

Giống như Kenji cô ta có khả năng thay đổi hình dạng khiến người khác khó lòng nhận diện. Lúc mới nhìn tôi cứ ngỡ cô ta còn trẻ lắm, nhưng sau đó mới biết cô ta gần ba mươi tuổi và đã có hai đứa con.

"Công nương Kaede đã khá hơn," cô ta nói với Kenji. "Trà của thúc phụ giúp cô nương ngủ ngon và bây giờ cô nương đòi ngồi dậy."

"Cháu tập dượt với cô nương nhiều quá," Kenji cười và nói. "Cháu nghĩ sao trong cái nóng này?" Kenji quay qua tôi nói thêm, "Shizuka đang dạy công nương Shirakawa đánh kiếm. Nó có thể dạy công tử luôn. Chúng ta sẽ ở lại đây vài ngày đợi hết mưa."

Kenji quay lại phía Shizuka. "Có lẽ cháu nên dạy công tử tính tàn nhẫn, đó là điều duy nhất công tử chưa có."

Shizuka trả lời, "Điều đó khó thể dạy được. Hoặc là có hoặc là không."

Kenji nói với tôi, "Shizuka sở đắc điều đó. Công tử đừng nên phật ý nó!"

Tôi không trả lời. Tôi thấy hơi khó chịu khi Kenji huých toẹt về nhược điểm của tôi với Shizuka trong lần gặp đầu tiên này. Chúng tôi đứng dưới mái hiên của tàu ngựa, nghe mưa rơi lộp bộp trên sân lót đá cuội và tiếng ngựa đập vó sau lưng.

"Công nương có thường bị sốt như vậy không?" Kenji hỏi.

"Không hẳn thế, đây là lần đầu tiên. Nhưng cô nương không được mạnh, ăn rất ít và khó ngủ. Cô nương phiền muộn vì cuộc hôn nhân và chuyện gia đình. Thân mẫu đau nặng và cô nương chưa gặp lại mẹ gần mười năm nay."

"Cháu có vẻ thích cô nương," Kenji mỉm cười nói.

"Dạ đúng như vậy, mặc dù cháu đến với cô nương theo yêu cầu của Arai."

"Ta chưa bao giờ gặp một thiếu nữ đẹp như cô ta," Kenji thú thật.

"Thúc phụ bị quyến rũ rồi!"

"Có lẽ ta già mất rồi. Ta thấy cảm động vì hoàn cảnh của cô nương. Thế nào đi nữa thì nàng cũng là người bị thiệt thòi."

Một tiếng sấm nổ chát chúa trên đầu, những con ngựa nháy dựng lên. Tôi vội chạy đến trấn an chúng. Shizuka trở lại phòng trọ và Kenji đi tìm phòng tắm. Mãi đến chiều tối tôi mới gặp lại họ.

Sau khi tắm tấp và mặc bộ lễ phục, tôi tháp tùng Tướng công Shigeru trong buổi hội kiến đầu tiên với vị hôn phối tương lai của ngài. Tôi mở những gói quà mang theo cùng với những đồ sơn mài. Mặc dù chưa bao giờ tham dự

một lễ đính hôn nhưng tôi biết đây là một dịp vui mừng. Có thể đối với cô dâu thì lễ đính hôn luôn luôn là khoảng thời gian lo lắng. Còn tôi thì cảm thấy đây căng thẳng và có nhiều điếm xấu.

Phu nhân Maruyama chào đón chúng tôi như thể chưa quen biết, nhưng mắt phu nhân không rời khuôn mặt Tướng công Shigeru. Tôi cảm tưởng phu nhân có già đi kể từ lần gặp nhau ở Chigawa. Phu nhân vẫn xinh đẹp nhưng dung nhan phu nhân như hằn lên dấu vết đau buồn. Cả phu nhân và ngài Shigeru có vẻ lạnh nhạt với nhau và với mọi người, nhất là với công nương Shirakawa.

Vẻ kiêu diễm của công nương Shirakawa làm chúng tôi yên lặng. Mặc dù đã nghe những lời tán tụng của Kenji trưa nay, tôi vẫn không chuẩn bị khi đối diện với nàng. Và tôi hiểu được nỗi khổ tâm của phu nhân Maruyama, trong đó ít lắm cũng có một phần ghen tuông. Làm sao một người đàn ông có thể từ chối sở hữu một sắc đẹp như thế? Không ai có thể chê trách Tướng công Shigeru nếu ngài chấp nhận cuộc hôn nhân này vì đã làm tròn bổn phận với hai thúc phụ và thỏa mãn yêu cầu đồng minh với Tohan. Nhưng cuộc hôn nhân này sẽ tước đoạt của phu nhân Maruyama một người đàn ông mà phu nhân đã yêu dấu nhiều năm nay và cũng là một đồng minh quan trọng nhất.

Tâm tư riêng của mỗi người trong phòng như làn sóng ngầm làm tôi lúng túng không thoải mái. Tôi thấy được sự lạnh lùng của phu nhân Maruyama làm công nương Kaede đau khổ, tuy gò má đỏ làm da nàng thật tươi tắn. Tôi nghe tiếng tim đập của nàng và hơi thở gấp. Kaede vẫn cúi mặt xuống, không nhìn người nào trong phòng. Tôi thầm nghĩ, *Nàng là một cô bé đang khiếp sợ*. Rồi nàng ngước lên nhìn tôi trong thoáng chốc, và tôi cảm tưởng như nàng là một người đang chết đuối trong dòng sông và nếu tôi đưa tay ra là có thể cứu nàng.

"Shigeru, ông phải chọn lựa giữa người đàn bà quyền thế nhất trong Ba Lãnh Địa hoặc người đàn bà kiêu diễm nhất." Kenji nói khi chúng tôi ngồi bàn chuyện sau vài tuần rượu. Mưa vẫn tiếp tục, có lẽ còn giam chúng tôi ở Tsuwano thêm vài ngày nữa, nên không cần đi ngủ sớm để thức dậy trước khi mặt trời mọc. "Phải chi tôi sinh ra là một tướng công," Kenji nói tiếp.

"Ông có một người vợ, phải chi ông ở nhà với bà," Shigeru trả lời.

"Vợ tôi là một người nấu ăn giỏi, nhưng miệng lưỡi bà ta độc địa, và quá

mập nên ghét đi xa," Kenji càu nhàu. Tôi không nói gì nhưng cười thầm trong bụng vì biết Kenji lợi dụng sự vắng mặt của bà vợ để tìm thú vui ở xóm yên hoa.

Kenji tiếp tục nói đùa nhưng tôi nghĩ ông ta có mục đích sâu xa là tạo cơ hội cho Shigeru nói sự thật, nhưng Tướng công vẫn trả lời cùng giọng điệu, như thể ngài thật sự ăn mừng lễ đính hôn. Tôi bỏ đi ngủ, ngà ngà say và nghe tiếng mưa rơi trên mái nhà, tiếng nước chảy xuống máng xối và rơi trên các viên đá. Những con kênh đầy nước, và xa hơn nữa tôi nghe tiếng con sông gầm thét lao xuống sườn núi.

Tôi thức giấc khoảng nửa đêm và ngay lập tức nhận ra Shigeru không có trong phòng. Tôi lắng nghe và nhận ra giọng ngài Shigeru đang thì thầm với phu nhân Maruyama, nhỏ đến nỗi không ai có thể nghe trừ tôi. Tôi đã lắng nghe hai người nói chuyện như thế gần một năm trước đây, trong một quán trọ khác. Tôi thật ngạc nhiên về sự liều lĩnh của hai người nhưng cũng kinh ngạc về sức mạnh của tình yêu đã được duy trì qua những lần gặp gỡ hiếm hoi và ngắn ngủi.

Ngài Shigeru sẽ không bao giờ cưới công nương Shirakawa Kaede, tôi suy nghĩ, nhưng không hiểu điều này làm tôi vui mừng hay kinh hoàng.

Tôi cảm thấy bứt rứt trong người và nằm thức luôn cho đến sáng. Một buổi sáng xám xịt, ướt át, và không có dấu hiệu gì thời tiết sẽ thay đổi. Một cơn bão nhiệt đới đã quét qua vùng phía Tây sớm hơn thường lệ, mang theo những trận mưa trút nước, lụt lội, phá sập cầu cống làm đường đi tắt nghẽn. Mọi thứ trở nên ẩm thấp và có mùi mốc. Hai con ngựa bị sưng bắp chân và một đứa con lông ngựa bị ngựa đá vào ngực. Tôi gọi mua thuốc đắp cho ngựa và mời một người chế thuốc đến xem bệnh tình gã nài. Tôi đang ăn buổi sáng trễ thì Kenji bước vào nhắc tôi về buổi luyện tập kiếm. Tôi chẳng thấy hứng thú chút nào.

Kenji hỏi thúc: "Công tử định làm gì cho hết ngày, ngồi uống trà? Shizuka có thể dạy công tử nhiều thứ. Với lại chúng ta nên tận dụng khoảng thời gian kẹt ở đây."

Thế là tôi vâng lời ăn vội cho xong và theo ông thầy chạy băng dưới mưa đến sân đường luyện võ. Từ bên ngoài tôi đã nghe tiếng huỳnh huych và tiếng kiếm gõ chạm nhau. Bước vào trong tôi thấy hai người đàn ông trẻ đang đấu kiếm. Nhìn một lúc tôi mới nhận ra một người là Shizuka: cô ta đánh kiếm giỏi hơn, nhưng đối thủ cao hơn và quyết tâm hơn nên trận đấu

rất cân sức. Nhân lúc chúng tôi xuất hiện Shizuka thấy sơ hở của đối thủ và kết thúc trận đấu. Đến khi họ cúi mặt nạ an toàn tôi mới nhận ra người kia là công nương Kaede.

"Ồ," cô ta giận dữ, đưa tay áo lau mặt và nói, "họ làm ta phân tâm."

Shizuka trả lời: "Cô nương không nên phân tâm vì bất cứ lý do gì. Đó là nhược điểm của cô nương; thiếu sự tập trung. Hoàn toàn không có gì phải để tâm ngoại trừ cô nương, địch thủ và lưỡi kiếm."

Shizuka quay về phía chúng tôi: "Chào thúc phụ và cậu em!"

Chúng tôi chào lại và cùng cúi đầu chào công nương Kaede. Rồi một thoáng im lặng. Tôi cảm thấy hơi lúng túng vì chưa bao giờ chứng kiến phụ nữ trong sân đường luyện võ, chưa bao giờ thấy họ mặc võ phục. Sự hiện diện của họ làm tôi thấy bối rối, có điều gì đó không thích đáng, và tôi không nên có mặt ở đây với người đã dính hôn với ngài Shigeru.

"Chúng tôi nên trở lại vào lúc khác," tôi nói, "khi các vị tập dượt xong."

"Không. Tôi muốn cậu đấu với Shizuka," Kenji trả lời, "công nương Shirakawa không nên trở về quán trọ một mình. Với lại quan sát trận đấu sẽ bổ ích cho cô nương."

"Cô nương cũng nên thao dượt với đàn ông," Shizuka nói thêm, "khi đụng trận thật sự ngoài đời, cô nương sẽ không chọn lựa được đối thủ."

Tôi liếc về phía Kaede và thấy mắt nàng hơi mở lớn nhưng nàng không nói gì.

"Cô nương sẽ hạ Takeo dễ dàng." Kenji chua chát. Tôi nghĩ Kenji bị nhức đầu vì uống rượu tối qua, và thật sự tôi cảm thấy mình cũng bị ảnh hưởng.

Kaede ngồi xếp bằng trên nền nhà như đàn ông. Nàng gỡ sợi dây cột tóc phía sau đầu và tóc xỏa dài chung quanh nàng, xuống đến nền nhà. Tôi cố gắng không nhìn nàng ta.

Shizuka đưa cho tôi cây gậy và đứng thủ thế sẵn sàng.

Chúng tôi trao đổi vài đòn qua lại và không ai kém thế. Tôi chưa bao giờ đấu với đàn bà, và cảm thấy do dự không muốn đánh hết mình vì sợ gây thương tích cho Shizuka. Rồi thật ngạc nhiên, khi tôi đánh dứt một đòn thì Shizuka đã biết được và trả lại một đòn xoáy ngược lên làm cây kiếm gõ tuột khỏi tay

tôi. Nếu lúc đó mà đấu với con trai của Masahiro thì tôi đã chết.

"Đệ đừng khinh thường nữa." Shizuka nói lớn có vẻ khiển trách.

Sau đó tôi đánh mạnh hơn, nhưng Shizuka khéo léo đánh trả một cách mạnh bạo thật ngạc nhiên. Mãi cho đến hiệp thứ hai tôi mới chiếm thượng phong sau khi lắng nghe chỉ dẫn của cô ta. Đến hiệp thứ tư Shizuka chịu thua và phân trần: "Tôi đã đánh nhau với công nương Kaede suốt buổi sáng, còn đệ mới bắt đầu, với lại đệ có ưu thế chỉ bằng nửa tuổi tôi."

"Tôi nghĩ là hơn nửa số tuổi của tì." Tôi thở hỗn hển, mồ hôi đầy mặt. Tôi lấy cái khăn từ tay Kenji và lau khô mồ hôi.

Kaede hỏi, "Tại sao người gọi công tử Takeo là 'em họ'?"

"Tin hay không, chúng tôi là họ hàng về phía mẹ tôi," Shizuka trả lời, "Công tử Takeo không phải sinh ra trong họ Otori, mà là nghĩa tử."

Kaede chăm chú nhìn cả ba người chúng tôi. "Các người có một nét tương đồng nào đó, nhưng thật khó nói chính xác đó là điểm gì. Có một điều khó hiểu là dường như không ai trong các người trông thật đúng với bề ngoài."

"Thế giới là những gì chúng ta thấy, đó là sự khôn ngoan, công nương." Kenji trả lời, có vẻ dạy đời. Tôi hiểu Kenji không muốn Kaede biết tông tích chúng tôi là người của Bộ lạc. Tôi cũng không muốn nàng biết điều đó. Tốt hơn là nàng xem tôi như một người của bộ tộc Otori.

Shizuka lấy sợi dây và cột tóc Kaede lên. "Bây giờ cô nương nên thử đấu với Takeo."

"Không," tôi nói ngay, "Tôi phải đi xem bày ngựa. Tôi phải về quán trọ xem ngài Shigeru có cần tôi không."

Kaede đứng lên. Tôi thấy nàng hơi run, và tôi nghe được mùi hương từ người nàng, mùi thơm của hoa lẫn với mồ hôi.

"Chỉ một hiệp thôi," Kenji nói, "chẳng hại gì."

Shizuka lấy mặt nạ mang cho Kaede nhưng nàng khoát tay từ chối.

"Nếu tôi phải đấu với đàn ông, thì tôi sẽ đấu không mang mặt nạ an toàn," Kaede nhấn mạnh.

Tôi lưỡng lự cầm cây kiếm gỗ lên. Ngoài kia trời mưa càng nặng hột hơn.

Căn phòng mờ tối, ánh sáng có màu xanh lục. Chúng tôi như ở trong một thế giới khác, cách ly với thế giới bên ngoài và bị mê hoặc.

Trận đấu diễn ra bình thường như một trận tập dượt, cả hai chúng tôi đều cố gắng làm đối thủ thất thế, nhưng tôi lo ngại va chạm vào khuôn mặt xinh đẹp của nàng, trong khi mắt nàng không rời mắt tôi. Chúng tôi như đang thực nghiệm một điều gì thật xa lạ và không biết phải làm sao. Rồi một lúc nào đó tôi không rõ trận đấu trở thành một màn khiêu vũ. Bước, đánh, đỡ, bước. Kaede thở mạnh hơn, tôi cũng thế, cho đến khi cùng hòa một nhịp, và mắt nàng rục lên, mặt nàng bừng sáng, mỗi thế đánh trở nên mạnh hơn, và nhịp bước cả hai người trở nên dữ dội hơn. Tôi ở thế công được một lúc rồi đến phiên nàng, nhưng không ai chiếm được thượng phong. Có lẽ không người nào muốn?

Cuối cùng tôi vượt qua được phòng ngự, nhưng vì không muốn tấn công vào khuôn mặt của nàng nên để cây gậy rớt xuống đất. Ngay lập tức Kaede hạ kiếm xuống và nói, "Tôi chịu thua."

"Cô nương đánh khá lắm," Shizuka lên tiếng, "nhưng tôi nghĩ là Takeo có thể cố gắng hơn."

Tôi đứng đó nhìn sững Kaede, miếng há hốc như một gã khùng. Tôi nghĩ trong đầu, *Nếu tôi không được ôm nàng trong tay ngay lúc này thì tôi sẽ chết.*

Kenji đưa cho tôi khăn lau mồ hôi và đẩy mạnh vào ngực tôi. "Takeo..." ông ta bắt đầu nói.

"Cái gì?" tôi hỏi một cách ngớ ngẩn.

"Đừng làm mọi chuyện phức tạp thêm!"

Shizuka nói lớn, giọng sắc như đang cảnh báo chuyện gì nguy hiểm, "Công nương Kaede!"

"Cái gì?" Kaede trả lời nhưng mắt vẫn dán chặt vào tôi.

"Tôi nghĩ là chúng ta đã tập luyện nhiều cho ngày hôm nay. Chúng ta nên trở về phòng."

Kaede mỉm cười với tôi, và nói không giữ gìn: "Ngài Takeo".

"Công nương Shirakawa." Tôi cúi đầu chào, cố ra vẻ trịnh trọng nghi thức,

nhưng hoàn toàn không kiểm soát được mình mỉm cười đáp trả nàng.

"Lại rách chuyện rồi," Kenji lẩm bẩm.

"Làm thế nào được, họ còn quá trẻ!" Shizuka trả lời. "Rồi sẽ qua thôi."

Khi Shizuka dẫn Kaede ra khỏi sảnh đường và kêu người hầu mang dù đến, tôi mới hiểu họ đã nói gì. Họ nói đúng một điều, và sai một điều khác. Kaede và tôi đang nung cháy lòng khao khát có nhau, hơn cả sự khao khát nữa, đó là tình yêu, và chúng tôi sẽ không bao giờ vượt qua được.

Mưa tiếp tục xối xả suốt cả tuần, và giam cầm đoàn chúng tôi ở thị trấn núi này. Kaede và tôi không tập dượt với nhau nữa. Ước chi tôi và nàng không đấu với nhau bữa nọ. Đúng là những giây phút điên khùng, tôi chẳng bao giờ muốn nó xảy ra, và giờ đây tôi bị dày vò vì kết quả của nó. Tôi lắng nghe cử động của nàng suốt ngày, tôi nghe giọng nói của nàng, tiếng bước chân, và ban đêm - khi hai chúng tôi chỉ cách nhau một bức vách mỏng - tôi nghe cả hơi thở của nàng. Tôi có thể biết nàng ngủ không ngon giấc, và khi nào thì nàng thức giấc giữa đêm. Có những lúc chúng tôi cùng ở trong phòng vì quán trọ này thật nhỏ bé, hoặc vì chúng tôi phải tháp tùng ngài Shigeru hay phu nhân Maruyama, nhưng chúng tôi không có cơ hội nói chuyện với nhau. Chúng tôi sợ hãi người khác đọc được tâm trạng của mình. Chúng tôi ít khi dám nhìn nhau, nhưng thỉnh thoảng mắt chúng tôi gặp nhau, và ngọn lửa tình ái lại bùng lên.

Lòng khao khát và những đêm thiếu ngủ làm tôi gầy đi và mắt trũng sâu. Tôi trở lại thói quen như khi ở Hagi, lang thang trong thị trấn vào đêm khuya. Tướng công Shigeru không biết vì tôi chỉ rời quán trọ khi ngài bận hội kiến với phu nhân Maruyama. Kenji cũng không biết hoặc giả vờ không biết. Tôi cảm giác như mình trở thành một cái gì mơ hồ không có thật. Ban ngày tôi học tập và vẽ tranh, ban đêm tôi lang thang trong thị trấn như một bóng ma, tìm hiểu đời sống của người khác. Thỉnh thoảng tôi có ý nghĩ là chẳng bao giờ tôi có một đời sống cho chính mình, vì tôi luôn luôn thuộc về Otori hoặc thuộc về Bộ-lạc.

Tôi quan sát những người buôn bán tính toán thiệt hại do mưa lụt gây ra. Tôi nhìn cư dân thị trấn uống rượu và đánh bạc trong các quán rượu, sau đó được các cô gái ăn sương dẫn đi. Tôi nhìn những đứa trẻ nằm ngủ giữa cha mẹ chúng. Tôi leo tường và các máng xối, đi trên mái nhà hay dọc theo hàng rào. Có lần tôi vượt qua hào sâu, leo qua tường và cổng của lâu đài, quan sát những tên lính gác, gần đến mức tôi có thể ngửi mùi trong người chúng.

Thật ngạc nhiên là chúng không thấy tôi và chẳng nghe tiếng động gì. Tôi lắng nghe tiếng người nói, khi thức và cả trong giấc ngủ, tiếng phản đối, tiếng chửi thề, và tiếng cầu nguyện.

Tôi trở về phòng trọ trước rạng đông, cởi vội bộ áo quần đẫm ướt và chui vào chăn trần truồng. Tôi thiu thiu thiếp đi và lắng nghe chung quanh thức dậy. Trước hết là mấy con gà trống gáy vang, rồi đến những con quạ; đám đầy tớ dậy múc nước, tiếng dây xích chân ngựa kêu trên cầu gỗ, Raku và những con ngựa khác hí trong chuồng. Tôi chờ một lúc cho đến khi nghe tiếng Kaede thức dậy.

Mưa xối xả trong ba ngày rồi thưa hụt dần. Nhiều người trong thị trấn đến gặp Shigeru. Tôi lắng nghe những cuộc đối thoại và cố gắng phân biệt ai là người trung thành với Shigeru và ai chỉ là kẻ háo hức gia nhập hàng ngũ những người phản bội. Chúng tôi đi đến lâu đài để trao quà tặng cho Tướng công Kitano, và tôi thấy dưới ánh sáng ban ngày những bức tường thành và cổng gác mà tôi đã leo qua trong đêm tối.

Kitano lịch sự đón chào chúng tôi và chia buồn về cái chết của Takeshi. Hình như cái chết này vẫn nằm trong tâm thức Kitano nên câu chuyện được nhắc đến vài lần. Kitano trạc tuổi các ngài Tướng công Otori và có con trai tuổi Shigeru, nhưng họ không có mặt trong buổi đó. Một người đi xa và một người không được khỏe. Vài lời cáo lỗi được nói ra, nhưng tôi biết là họ nói dối.

"Họ sống ở Hagi khi còn niên thiếu," Shigeru cho tôi biết sau đó. "Ta cùng họ tập luyện với nhau. Họ đến nhà cha mẹ ta nhiều lần và thân mật như anh em với ta và Takeshi." Shigeru im lặng một lúc rồi nói tiếp: "Nhưng đó là chuyện nhiều năm trước. Thời gian thay đổi và chúng ta phải thay đổi với thời gian."

Nhưng tôi không chịu bỏ qua như thế. Tôi cảm thấy chua chát khi nhận ra càng tiến gần lãnh địa của Tohan thì ngài Shigeru càng trở nên cô lập.

Buổi chiều đó khi trời còn sớm, chúng tôi đã tắm rửa xong và đang đợi cơm chiều. Kenji đã đi đến nhà tắm công cộng, ở đó có một cô gái mà ông ta có cảm tình. Căn phòng nhìn ra một khu vườn nhỏ. Cơn mưa chỉ còn lất phất và cánh cửa phòng mở rộng. Không khí nặng mùi đất ẩm và lá cây ướt.

"Ngày mai sẽ tạnh mưa," Shigeru nói. "Chúng ta có thể lên đường, nhưng sẽ không đến Inuyama kịp trước ngày lễ hội. Chúng ta có lẽ sẽ phải nghỉ ở

Yamagata." Shigeru mỉm cười lạnh nhạt và nói tiếp, "Ta có thể tưởng niệm cái chết của em ta ở ngay nơi nó chết. Nhưng ta không thể để ai biết cảm xúc của ta. Ta phải giả vờ là đã quên đi mối thù đó."

"Tại sao lại đi vào lãnh địa của Tohan?" Tôi đặt câu hỏi. "Chưa trễ để quay trở lại. Nếu việc nhận con làm nghĩa tử đã buộc cha vào cuộc hôn nhân đó thì con chỉ cần bỏ đi với Kenji, và đó cũng chính là điều ông ta muốn."

"Hoàn toàn không được!" Shigeru trả lời. "Ta đã chấp nhận sự dàn xếp này và đã đóng triện. Ta đã nhảy xuống sông và phải trôi đến nơi nào giòng nước cuốn ta đi. Ta chẳng thà bị Iida giết chết còn hơn bị ông ta khinh." Shigeru nhìn quanh phòng và lắng nghe, "Chúng ta có hoàn toàn một mình không? Con có nghe tiếng ai quanh đây không?"

Tôi nghe những âm thanh quen thuộc của quán trọ vào buổi chiều: tiếng chân bước nhẹ của những người hầu mang thức ăn và nước, tiếng dao của đầu bếp, tiếng nước sôi, tiếng lẩm bẩm của lính gác trong sân và ở các lối đi. Tôi không nghe tiếng thở của ai khác ngoài chúng tôi.

"Chúng ta chỉ một mình."

"Xích lại gần đây. Chúng ta sẽ không có cơ hội nói chuyện như thế này một khi chúng ta lọt vào lãnh thổ của Tohan. Ta có nhiều điều muốn nói với con trước khi..." Ông mỉm cười với tôi, một nụ cười thật sự. "... trước khi bất cứ điều gì có thể xảy ra ở Inuyama!"

"Ta đã nghĩ đến chuyện gửi con đi xa. Kenji muốn điều đó vì lo cho sự an toàn của con, và dĩ nhiên sự lo lắng đó có lý do. Ta phải đi Inuyama, cho dù có điều gì xảy đến. Tuy nhiên ta cần yêu cầu con một việc hầu như không thể thực hiện và vượt ra ngoài bốn phận của con đối với ta, và vì vậy ta cảm thấy phải cho con sự lựa chọn. Trước khi chúng ta đi vào lãnh địa của Tohan, và sau khi nghe ta trình bày những điều ta muốn nói, nếu con muốn con có thể rời khỏi đây với Kenji và hội ngộ với Bộ Lạc. Con được tự do làm chuyện đó.

Tôi không phải trả lời vì có tiếng động nhẹ ở hành lang. "Có người đang đi đến cửa phòng." Cả hai chúng tôi đều im lặng.

Một lát sau có mấy người hầu tiến vào với những khay thức ăn. Chúng tôi bắt đầu ăn khi họ rời phòng. Vì trời mưa liên tục nên thức ăn sơ sài, chỉ có cơm, mẳm cá, ớt lười quý và dưa chua. Nhưng chúng tôi chẳng bận tâm.

"Có thể con không hiểu vì sao ta lại thù ghét Iida," Shigeru nói. "Ta luôn luôn ghét Iida vì tính hung bạo và xảo quyệt của ông ta. Sau trận chiến ở Yaegahara và cái chết của thân phụ ta, hai thúc phụ của ta thay quyền lãnh đạo bộ tộc, nhiều người nghĩ rằng ta nên tự xử sinh mạng mình. Đó là một việc làm danh dự và một giải pháp tiện lợi so với sự có mặt gây phiền toái của ta. Nhưng khi Tohan tiến chiếm lãnh địa của Otori, ta đã mục kích nhiều thảm kịch dân chúng phải chịu dưới quyền thống trị của chúng, và ta đã quyết định phải sống và tìm cách trả thù. Ta tin rằng sự hài lòng của dân chúng là thử nghiệm sự hiệu quả của chính quyền. Khi người cầm quyền công bằng thì xứ sở nhận được hồng phúc của Trời. Ở những vùng Tohan chiếm đóng người dân đói khổ, nợ nần, và bị các viên chức của Iida những nhiều. Những người Hidden bị tra tấn và thẩm sát như đóng đinh trên thập tự giá, treo ngược đầu trên hầm xí, treo trong rọ cho quạ rỉa. Nông dân phải bỏ rơi những đứa nhỏ mới sinh hay bán những đứa con gái của họ vì không đủ thực phẩm nuôi chúng."

Shigeru gắp một miếng cá và ăn một cách khó khăn, khuôn mặt không lộ cảm xúc.

"Iida trở thành người có quyền lực cao nhất trong vùng Tam Quốc này. Quyền lực mang đến sự chính danh. Hầu hết người dân tin rằng các Tướng công có quyền làm bất cứ gì họ muốn trong bộ tộc và lãnh thổ của họ. Ta cũng được giáo dục với niềm tin đó. Nhưng Iida đe dọa lãnh thổ của ta, của cha ta, và ta sẽ không ngồi yên nhìn xứ sở này lọt vào tay hắn.

"Ta suy nghĩ điều này đã nhiều năm. Ta sinh hoạt chỉ như một phần con người thật của ta. Họ gọi ta là Nông dân Shigeru. Ta dành hầu hết thời gian để làm cho đất đai tốt hơn, không nói gì ngoài chuyện mùa màng, trồng trọt và thủy nông. Dù sao những chuyện này cũng làm ta quan tâm, và ta có lý do để du hành qua nhiều vùng lãnh địa của Otori, từ đó biết được nhiều điều ta không thể nào biết bằng cách khác.

"Ta tránh không đi vào lãnh thổ của Tohan, ngoại trừ chuyến đi thăm hàng năm vùng Terayama là nơi chôn cất cha ta và các tiền nhân của ta. Ngôi đền thờ phải nhượng cho Tohan cùng với thị trấn Yamagata sau trận chiến Yaegahara. Nhưng sự tàn ác của họ đã xúc phạm cá nhân ta, và ta không còn kiên nhẫn nữa.

"Năm trước đây, ngay sau Lễ hội Sao Dệt, mẹ ta bị sốt nặng. Căn bệnh thật độc hại, bà ta qua đời chỉ sau đó một tuần lễ. Ba người khác trong nhà cũng

chết, trong đó có bà người hầu của mẹ ta. Ta cũng lâm bệnh nặng. Trong bốn tuần sau đó ta hôn mê bất tỉnh, vật vờ giữa ranh giới sống và chết. Không ai nghĩ là ta sẽ bình phục, nhưng khi ta tỉnh lại thì ước chi mình chết thì hơn, vì ngay lúc đó ta nghe tin rằng em trai ta bị giết trong tuần lễ đầu tiên khi ta lâm bệnh.

"Lúc đó là giữa mùa hè. Thi thể em ta đã được chôn cất. Không ai có thể nói cho ta biết điều gì đã xảy ra. Hình như không có ai chứng kiến khi em ta bị giết. Cô gái tình nhân của em ta lúc đó cũng biến mất. Chúng ta chỉ biết là một thương gia Tsuwano nhận diện em ta nằm chết trên đường phố Yamagata và đã tổ chức mai táng ở Terayama. Trong cơn tuyệt vọng ta viết thư cho Muto Kenji mà ta đã quen biết từ trận Yaegahara, nghĩ rằng Bộ lạc có thể biết một vài tin tức về cái chết của em ta. Hai tuần lễ sau một người đàn ông đến nhà ta vào đêm khuya, cầm theo thư giới thiệu của Kenji. Trông gã như một tên giữ ngựa hay một tên lính gác, và gã thú thật tên gã là Kuroda, ta biết ngay đó là người của Bộ-lạc.

"Cô gái tình nhân của em ta là một ca đào, cùng đi với em ta đến Tsuwano tham dự Lễ hội Sao. Ta đã biết điều đó, và khi mẹ ta ngã bệnh thì ta nhắn tin em ta đừng trở về Hagi. Ta muốn em ta ở lại Tsuwano nhưng có lẽ ả kia lại muốn đi tiếp đến Yamagata thăm người thân và Takeshi đồng ý. Kuroda cho ta biết là trong một quán trọ ở đó có người bình luận về Otori, về bản thân ta. Từ đó nổ ra trận đánh nhau. Takeshi là một tay kiếm giỏi. Nó hạ thủ hai người và gây thương tích cho nhiều người khác khiến họ bỏ chạy. Takeshi trở về ngôi nhà của người thân cô gái. Khuya đó đám Tohan trở lại bao vây và đốt căn nhà. Cả nhà bị thiêu chết hay giết chết khi tìm cách thoát ra."

Tôi nhắm mắt lại và có thể hình dung tiếng kêu gào của họ.

"Vâng, giống như ở làng Mino," Shigeru nói một cách chua chát. "Bọn Tohan nói gia đình đó là người Hidden, nhưng gần như chắc chắn không phải vậy. Em ta mặc áo quần du hành, không ai nhận ra tông tích nó. Em ta nằm chết trên đường đến hai ngày."

Shigeru thở dài thật sâu. "Đúng ra bộ tộc ta phải phần nộ vì chuyện này. Chiến tranh bộ tộc có thể xảy ra vì những chuyện nhỏ hơn nhiều. Tối thiểu Iida phải xin lỗi, trừng phạt đám thủ hạ, và phải bồi thường cho Otori. Nhưng Kuroda kể cho ta là khi Iida nghe tin này lão ta đã nói 'Bớt đi một tên Otori khiến ta phải lo nghĩ. Phải chi gã anh chết thì tốt hơn'. Ngay cả đám thủ hạ giết em ta cũng kinh ngạc khi nghe như vậy, Kuroda kể lại. Trước đó

bọn chúng không biết Takeshi là ai, và đến khi hiểu rõ là chúng đã giết một tướng công Otori thì chúng cũng tưởng là mạng sống của chúng sẽ chấm dứt.

"Nhưng Iida đã không trừng phạt đám thủ hạ. Ngay cả hai thúc phụ ta cũng chẳng làm gì. Ta đã nói lại cho họ nghe lời kể của Kuroda nhưng họ vẫn không tin. Họ còn nhắc khéo ta những hành động khinh xuất của Takeshi trong quá khứ, những trận đánh nhau và những liều lĩnh của em ta. Họ cấm ta không được công khai nhắc đến chuyện này. Họ nhắc rằng ta vẫn còn bệnh và nên đi xa một thời gian, đến các vùng cao nguyên phía đông, tắm ở các suối nước nóng hay cầu nguyện ở các đền thờ.

"Ta quyết định đi xa nhưng không phải với mục đích họ đề nghị."

"Cha đến Mino để tìm con?" Tôi hỏi nhỏ.

Ông không trả lời tôi ngay. Trời bên ngoài đã tối, nhưng vẫn còn ánh sáng yếu ớt từ bầu trời. Mặt trăng khi ẩn khi hiện giữa những đám mây rời rạc. Lần đầu tiên từ khi đến đây tôi thấy đường viền của rặng núi và những cây thông, màu đen nổi trên bầu trời còn mờ sáng.

"Gọi người hầu mang đèn vào." Shigeru bảo và tôi đi đến cửa gọi người hầu. Họ mang trà vào phòng, dọn dẹp những khay thức ăn và châm đèn lên. Chúng tôi uống trà trong im lặng sau khi những người hầu rời phòng. Những chén trà trắng men màu xanh đậm. Shigeru xoay và đưa cao chén trà để xem tên người thợ gốm ghi dưới đáy. "Chén trà này khá đẹp, mặc dù ta thích màu đất ở Hagi hơn."

"Con có thể hỏi cha một câu không?" Tôi nói nhưng lại im lặng sau đó, không chắc mình muốn nghe câu trả lời.

"Hỏi đi."

"Cha khiến mọi người tin là chúng ta gặp nhau một cách ngẫu nhiên, nhưng con có cảm giác là cha đi tìm con và biết tìm ở đâu."

Ông gật đầu. "Đúng. Khi thấy con ta biết ngay con là ai. Ta đến Mino với mục đích tìm con."

"Vì cha con là sát thủ?"

"Đó là lý do chính, nhưng không phải lý do duy nhất."

Tôi cảm giác như không đủ không khí trong phòng cho tôi thở. Tôi không quan tâm đến lý do khác mà ngài Shigeru có thể có. Tôi cần tập trung vào lý do chính.

"Nhưng sao cha biết được khi con không biết và cả Bộ lạc cũng không biết."

Ông hạ giọng thật thấp trả lời, "Từ trận chiến ở Yaegahara, ta có thời gian để tìm hiểu nhiều thứ. Lúc đó ta chỉ là một thiếu niên, điển hình của một gia đình chiến binh, chỉ biết thanh kiếm và danh dự gia tộc. Ta đã gặp Muto Kenji ở Yaegahara và trong những tháng sau đó ta đã mở mắt hiểu được quyền lực nằm dưới các quy luật của giới chiến binh. Ta khám phá nhiều điều về mạng lưới của Bộ lạc, và ta thấy họ làm gì để kiểm soát các tướng công và các bộ tộc. Kenji trở thành một người bạn và qua ông ta gặp nhiều người khác trong Bộ lạc. Họ làm ta chú ý. Có lẽ ta là người ngoài biết về Bộ lạc nhiều nhất. Nhưng ta giữ những điều này cho riêng ta, không nói cho ai biết. Ichiro biết một ít và giờ là con."

Tôi nghĩ đến mỏ con chim diệc mổ vào nước.

"Kenji đã lầm trong đêm đầu tiên đến Hagi. Ta đã biết rõ về con khi ta đưa con về nhà. Tuy nhiên ta không biết là con có nhiều tài năng như vậy." Ông nhìn tôi cười, nụ cười thật lòng làm khuôn mặt ông thay đổi. "Thật là một phần thưởng bất ngờ."

Một lần nữa tôi như người bị câm. Tôi biết phải nói về chuyện vì sao ngài Shigeru đi tìm và cứu được tôi, nhưng tôi không thể thẳng thừng đặt vấn đề như vậy. Tôi cảm giác bản chất đen tối của Bộ lạc đang trỗi dậy trong tôi. Tôi im lặng không nói gì thêm và chờ đợi.

Shigeru nói tiếp, "Ta biết mình không thể ngồi yên dưới cội Trời này khi kẻ giết em ta vẫn sống. Thủ lãnh của kẻ giết người phải chịu trách nhiệm. Trong lúc đó tình hình lại thay đổi. Arai tách rời khỏi Noguchi có nghĩa là bộ tộc Seishuu lại muốn liên minh với Otori để chống lại Iida. Mọi việc diễn tiến như hướng đến một kết luận: đây là thời điểm tốt nhất để ám sát Iida."

Khi tôi nghe những lời này, một niềm phẫn khích từ từ cháy bỏng trong người tôi. Tôi nhớ giây phút trong ngôi làng Mino khi tôi quyết định mình phải sống và tìm cách trả thù - cái đêm ở Hagi, dưới ánh trăng mùa đông, khi tôi nhận thức rằng mình có khả năng và ý chí giết Iida. Tôi cảm thấy trỗi lên một niềm tự hào sâu xa rằng ngài Shigeru đã đi tìm tôi cho mục đích này. Tất cả diễn biến trong đời tôi hình như đều dẫn tới điểm đó.

"Đời sống của con thuộc về cha," Tôi nói. "Con sẽ làm bất cứ điều gì cha muốn."

"Ta yêu cầu con làm một chuyện hết sức nguy hiểm, gần như không thể làm được. Nếu con quyết định không làm thì con sẽ đi với Kenji vào ngày mai. Tất cả nợ nần giữa chúng ta đều hủy bỏ. Không ai sẽ nghĩ xấu về con."

"Xin đừng làm nhục con." Tôi trả lời, và làm ông cười.

Tôi nghe tiếng bước chân trong sân và tiếng người trên hiên. "Kenji trở về."

Một thoáng sau Kenji bước vào phòng, theo sau là người hầu với bình trà mới. Kenji nhìn chúng tôi trong khi người hầu rót trà và sau khi người hầu bước ra Kenji hỏi: "Hai người như đang âm mưu chuyện gì vậy?"

"Về chuyến đi Inuyama," Shigeru trả lời. "Tôi đã nói cho Takeo biết mục đích của tôi. Nó sẽ thắp bùng tôi hoàn toàn tự nguyện."

Nét mặt Kenji thay đổi. "Vào chỗ chết," ông lầm bầm.

"Không hẳn vậy," Tôi nhẹ nhàng nói. "Con không khoa trương nhưng sự thật là nếu có ai đến gần được Iida thì người đó là con."

"Công tử chỉ là một thiếu niên," ông thầy tôi khịt mũi. "Ta đã nói chuyện này với ngài Shigeru. Ông biết là ta hoàn toàn phản đối kế hoạch liều lĩnh này. Bây giờ ta sẽ nói với công tử. Công tử nghĩ rằng có thể giết Iida? Lão ta đã trải qua những vụ ám sát hụt còn nhiều hơn số gái ta đã ngủ. Công tử lại chưa từng giết người nào hết! Hơn nữa, công tử có thể bị nhận diện ở Inuyama hoặc ngay cả khi trên đường đến đó. Ta tin rằng gã bán dạo đã kể chuyện gặp công tử với một ai đó. Không phải tình cờ mà Ando xuất hiện ở Hagi. Gã đến đó để kiểm chứng tin đồn và đã thấy công tử với ngài Shigeru. Ta đoán là Iida đã biết công tử là ai và đang ở đâu. Một điều khá chắc chắn là công tử sẽ bị bắt khi đặt chân vào lãnh thổ Tohan."

"Nó không thể bị bắt khi đi cùng ta, nằm trong phái đoàn của Otori đến để liên minh với Tohan," ngài Shigeru lên tiếng. "Dù sao thì ta cũng đã nói là gã tự do đi theo ông. Nhưng gã đã quyết định đi theo ta."

Tôi nghe một chút tự hào trong giọng nói của Shigeru. Tôi nói với Kenji, "Không có vấn đề con bỏ đi. Con phải đi Inuyama. Hơn nữa con cũng có ân oán với Iida phải giải quyết."

Kenji thở dài sườn sượt. "Vậy thì có lẽ ta phải đi theo công tử."

"Mưa đã tạnh. Chúng ta có thể khởi hành vào ngày mai." Shigeru nói.

"Còn một chuyện nữa tôi phải nói với ông, Shigeru. Ông đã làm tôi kinh ngạc khi giữ được bí mật lâu nay chuyện tình giữa ông và phu nhân Maruyama. Nhưng tôi đã nghe một câu chuyện đùa trong nhà tắm làm tôi tin rằng nó không còn là một bí mật nữa."

"Ông đã nghe gì?"

"Một gã đàn ông đã nói với cô gái đang kỳ cọ lưng gã là ngài Otori đang ở trong thị trấn với người vợ tương lai, và cô gái trả lời, "Và với cả người vợ hiện nay." Nhiều người cười theo vì hiểu cô gái ngụ ý gì, rồi tiếp tục nói về phu nhân Maruyama và ước muốn của Iida về phu nhân. Chúng ta đang ở trong lãnh thổ Otori, người dân trân trọng ông và họ thích những lời đồn như vậy. Nó làm tăng danh tiếng của Otori và như ngọn dao bén đâm vào sườn Tohan. Càng thêm lý do để tiếng đồn này lan rộng và cuối cùng sẽ đến tai Iida."

Dưới ánh đèn tôi thấy rõ khuôn mặt của ngài Shigeru. Có một biểu lộ khó hiểu trên khuôn mặt đó. Một ít kiêu hãnh lẫn ân hận.

"Iida có thể giết tôi nhưng điều đó không thay đổi được sự thật là phu nhân ưa thích tôi hơn hẳn ta." Shigeru nói.

"Ông đang thương yêu với sự chết, như cả giai cấp của ông." Kenji nói, chứa một sự giận dữ sâu kín tôi chưa từng thấy.

"Tôi không sợ chết," Shigeru trả lời. "Nhưng nói rằng tôi thương yêu sự chết là sai. Ngược lại thì có: Tôi đã chứng tỏ tôi thương yêu sự sống đến chừng nào. Nhưng nếu sống với tủi nhục thì thà chết tốt hơn. Đó là điểm mà tôi đang đối diện."

Tôi nghe tiếng bước chân đến gần, vội quay đầu lại và hai người ngưng nói. Có tiếng gõ cửa và khi cửa mở thấy Sachie quỳ ở lối vào. Shigeru vội đứng lên và đi về phía Sachie. Cô người hầu thì thăm gì đó và nhẹ nhàng bước đi. Shigeru quay lại nói, "Phu nhân Maruyama muốn bàn về chương trình chuyển đi ngày mai. Ta sẽ đến phòng phu nhân trong một lúc."

Kenji không nói gì, chỉ hơi cúi đầu chào.

"Có thể đây là lần cuối ta và phu nhân với nhau." Shigeru nói nhỏ, bước ra khỏi phòng và khép cửa lại.

"Phải chi ta gặp người trước, Takeo," Kenji càu nhàu. "Thì người đã không trở thành một tướng công, không bị ràng buộc vì sự trung thành với Shigeru. Người đã là người của Bộ lạc thuần túy, và tối nay người chẳng do dự gì bỏ đi với ta."

"Nếu ngài Otori không gặp tôi thì tôi đã chết!" Tôi trả lời giận dữ. "Người của Bộ lạc ở đâu khi Tohan thăm sát người làng tôi và đốt rụi nhà cửa tôi? Shigeru đã cứu sống tôi, vì thế tôi chẳng bao giờ bỏ ông ta. Đừng bao giờ hỏi tôi điều đó nữa!"

Mắt Kenji trở nên xa vắng. "Tướng công Takeo," Kenji nói với vẻ mỉa mai.

Những người hầu đi vào sửa soạn giường ngủ, và chúng tôi không nói gì thêm.

Sáng hôm sau những con đường xuất phát từ thị trấn Tsuwano đông nghẹt cả người. Lữ hành nhân lúc thời tiết tốt đã tiếp tục hành trình của họ. Bầu trời trong một màu xanh ngát, mặt trời làm hơi ẩm dưới mặt đất bốc hơi. Cây cầu đá bắc ngang giòng sông không bị hư hỏng vì những cơn mưa bão vừa qua, nhưng nước sông dâng cao và chảy mạnh, cuốn theo những thân cây, súc vật chết, và có lẽ cả xác người tấp vào chân cầu. Tôi thoáng nghĩ đến lần đầu tiên đi qua cây cầu đá ở Hagi và thấy một con chim diệc bị chết cuốn theo giòng nước, bộ lông màu trắng và xám sũng nước, dáng vẻ thanh thoát của chim tan vỡ và nhàu nát. Cảnh tượng đó làm tôi ớn lạnh, và nghĩ rằng đó là một điềm xấu tệ hại.

Những con ngựa được nghỉ ngơi, giờ đây bước đi hăng hái. Shigeru chẳng lộ dấu hiệu nào cho thấy ông không hăng hái hay đoán trước điềm xấu như tôi. Khuôn mặt bình thản và đôi mắt sáng, Shigeru như rực lên năng lượng và sức sống. Tim tôi quặn thắt khi nhìn ông, làm tôi có cảm giác như đời sống và tương lai của ông phụ thuộc vào đôi tay sát thủ của tôi. Tôi chăm chú nhìn hai bàn tay mình trên nền xám cổ ngựa và bõm đen của Raku, và tự hỏi nó sẽ làm mình thất vọng hay không.

Tôi chỉ nhìn thấy Kaede một thoáng khi nàng bước vào chiếc kiệu phía trước quán trọ, nhưng nàng không nhìn tôi. Phu nhân Maruyama chỉ hơi cúi đầu chào chúng tôi nhưng không nói lời nào. Mặt phu nhân nhợt nhạt và đôi mắt có quầng đen nhưng trông phu nhân vẫn điềm tĩnh.

Cuộc hành trình chậm chạp và khó nhọc. Tsuwano được rặng núi che chở nên ít bị cơn mưa bão tàn phá, nhưng khi chúng tôi đi xuống thung lũng thì thấy rõ những thiệt hại. Nhà cửa và cầu cống bị nước cuốn trôi, cây cối bị bật gốc, và các cánh đồng ngập đầy nước. Dân làng nhìn chúng tôi đi qua giữa nỗi thống khổ của họ với đôi mắt giận dữ hay buồn rầu, và thêm vào đó họ phải cung ứng cỏ cho ngựa ăn và thuyền để chở chúng tôi qua sông. Chuyển đi của chúng tôi đã trễ nhiều ngày nên càng phải gấp rút với mọi giá.

Phải mất ba ngày chúng tôi mới đến biên giới Tohan, gấp đôi thời gian dự trù. Một đoàn hộ tống đã được phái đến để gặp chúng tôi: một trong những thủ lĩnh đám thuộc hạ của Iida, Abe, với đoàn tùy tùng ba mươi người, hơn hẳn số hai mươi người của đoàn Otori Shigeru. Sugita và đám lính của Maruyama đã trở về lãnh địa của họ sau khi gặp chúng tôi ở Tsuwano.

Abe và đám lính đã chờ đợi ở đó cả tuần, trở nên bức bối và mất kiên nhẫn. Chúng không muốn bị kẹt ở Yamagata trong dịp Lễ Vong Nhân. Có một chút mất mát thiệt cảm giữa hai nhóm và không khí trở nên căng thẳng. Đám lính Tohan tỏ ra kiêu ngạo vênh vang, trong khi phía Otori như buộc phải có cảm giác thua sút, không phải ngang hàng mà chỉ là phụ thuộc. Tôi cảm thấy sôi máu dùm ngài Shigeru, nhưng ông vẫn bình thản, lịch sự như thường lệ và chỉ kém vui vẻ chút ít.

Tôi im lặng như khi bị mất tiếng nói. Tôi lắng nghe những mẫu đối thoại, hy vọng sẽ thăm dò được tình thế, như nhìn ngọn lau để biết hướng gió. Nhưng ở trong lãnh thổ Tohan mọi người đều khép kín và ít nói. Họ biết gián điệp ở khắp nơi và những bức vách có tai. Ngay cả khi đám lính Tohan say sưa chúng cũng yên lặng, không ồn ào vui vẻ như đám lính Otori.

Từ vụ thám sát ở làng Mino, chưa bao giờ tôi đến gần cờ ba lá sồi của Tohan như bây giờ. Tôi thường nhìn xuống hay quay mặt hướng khác, sợ nhìn thấy hay bị nhận diện bởi những kẻ đã đốt cháy làng tôi và thám sát gia đình tôi. Tôi dùng lớp ngụy trang như một họa sĩ, thường lấy bút lông và thổi mực ra. Tôi trở thành một người nhút nhát hiền lành ít khi mở miệng và thường chìm trong đám đông. Tôi chỉ thỉnh thoảng trao đổi với thầy tôi. Kenji cũng trở thành một người khác, im lặng và chìm khuất. Thỉnh thoảng chúng tôi nói nhỏ với nhau về chữ viết hay các lối họa vùng trung thổ. Đám lính Tohan tỏ ra khinh thường và không để ý đến chúng tôi.

Những ngày ở lại Tsuwano trở thành ký ức của một giấc mơ. Thật sự tôi và

Kaede có giao đấu với nhau và bị tiếng sét ái tình? Tôi ít khi thấy mặt nàng trong mấy ngày qua. Các công nương và tùy tùng trú ngụ ở ngôi nhà khác và ăn uống cũng riêng biệt. Tôi tự nhủ phải giả vờ như nàng không hiện hữu và điều đó cũng không quá khó, nhưng nếu nghe tiếng nàng thì tim tôi đập loạn lên, và đến đêm hình bóng nàng như đốt cháy sau mắt tôi. Chẳng lẽ tôi bị ma ám?

Đêm đầu tiên Abe không để ý đến tôi, nhưng vào đêm thứ hai, sau bữa ăn tối, rượu làm hẩn hiếu chiến hơn, gã nhìn tôi chăm chăm một lúc rồi hỏi Shigeru, "Cậu nhỏ này - là bà con?"

"Con trai của một người cậu họ xa của tôi," Shigeru trả lời. "Nó lớn nhất trong nhiều anh em, bây giờ đều mồ côi. Mẹ tôi từng muốn nhận nó làm con nuôi, nên sau khi bà mất tôi thực hiện ước nguyện của bà."

"Và được một đứa nhút nhát," Abe cười lớn.

"Vâng, có thể đáng buồn," Shigeru đồng ý. "Nhưng nó có những tài nghệ khác có thể hữu dụng. Nó nhanh nhẹn trong việc tính toán, viết lách, và có một số năng khiếu của một nghệ sĩ." Giọng ông kiên nhẫn, buồn lòng, như thể tôi là một gánh nặng cho ông, nhưng tôi biết những lời này có mục đích gây ấn tượng với người khác về cá tính tôi. Tôi ngồi yên nhìn xuống và không nói gì.

Abe tự rót thêm rượu và đưa lên miệng, nhìn tôi qua vành miệng chén. Cặp mắt gã nhỏ và nằm sâu trên khuôn mặt rỗ và nặng nề. "Không hữu dụng trong thời buổi này!"

"Chắc chắn chúng ta mong đợi hòa bình, khi mà hai bộ tộc chúng ta đang trở thành liên minh," Shigeru nhẹ nhàng trả lời. "Có thể là lúc phát triển về nghệ thuật."

"Có lẽ hòa bình với Otori. Họ nhượng bộ mà không cần đánh nhau. Nhưng hiện nay Seishuu đang gây rắc rối, do gã phản bội Arai đang khuấy động."

"Arai?" Shiegru hỏi.

"Trước đây gã là chư hầu của Noguchi. Gốc gác gã ở Kumamoto. Lãnh địa của hắn chạy dọc theo vùng đất của gia đình hôn thê ông. Hắn đang chiêu mộ lính suốt cả năm. Phải dẹp tan hắn trước mùa đông năm nay." Abe uống thêm. Một nét khô hài độc ác hiện lên mặt gã, làm nét môi hắn ta cong lên hung tợn. "Arai đã giết tên lính bị cáo buộc là muốn xâm phạm công nương

Shirakawa, rồi cảm tức khi bị Noguchi trục xuất." Abe quay đầu về phía tôi với vẻ sáng suốt của người say. "Tôi chắc là cậu chưa bao giờ giết người, phải không?"

"Không. Ngài Abe," tôi trả lời. Hắn cười lớn. Tôi thấy được vẻ đầu gấu nơi gã, gần như hiện lên mặt. Tôi không muốn khiêu khích hắn.

"Còn ông già này thì sao?" Hắn quay về phía Kenji, đang thưởng thức những ly rượu trong vai trò ông thầy của tôi. Kenji có vẻ say sưa nhưng thật ra còn tỉnh hơn Abe nhiều.

"Mặc dù các nhà hiền triết đã dạy rằng người quân tử có thể - thật ra thì nên - trả thù cái chết," Kenji trả lời với giọng cao có vẻ thành khẩn. "Tôi chưa bao giờ có lý do để hành động cực đoan như thế. Mặt khác đấng Giác Ngộ đã giáo huấn con chiên không nên lấy mạng sống của bất kỳ chúng sinh nào, vì thế tôi chỉ chia sẻ những món rau đậu." Kenji uống cạn chén rượu và rót tiếp. "May mắn thay rượu này làm từ gạo nên được xem như thuộc loại chay tịnh."

"Ông không có chiến binh nào ở Hagi hay sao lại đồng hành với những người này?" Abe chế giễu Shigeru.

"Tôi đi dự hôn lễ của chính tôi mà," Shigeru từ tốn. "Phải chăng tôi nên sẵn sàng cho trận mạc?"

"Một người đàn ông nên luôn luôn sẵn sàng cho chiến trận," Abe trả lời, "đặc biệt khi người hôn phối có tiếng tăm như hôn phối của ông. Ông biết điều đó mà, phải không?" Gã lắc cái đầu khổng lồ của hắn. "Không khác chi ăn cá nọc, chỉ một miếng cũng đủ chết người. Ông không lo à?"

"Nên lo không?" Shigeru rót thêm rượu và uống cạn.

"Vâng, tôi công nhận cô ta đẹp tuyệt trần. Thật đáng giá!"

"Đối với tôi công nương Shirakawa không có gì nguy hiểm," Shigeru trả lời và hướng câu chuyện để Abe nói về thành quả của hắn ta trong chiến dịch phía Đông của Iida. Tôi lắng nghe hắn khoe khoang và cố gắng tìm nhược điểm của gã. Tôi đi đến quyết định là sẽ giết hắn.

Ngày hôm sau đoàn chúng tôi đến Yamagata. Cơn bão vừa qua đã tàn phá thị trấn này, nhiều người chết và mùa màng bị thiệt hại nặng nề. Thị trấn

này lớn gần bằng Hagi, và trước đây thuộc về lãnh thổ của Otori cho đến khi bị giao cho Tohan. Tòa lâu đài được tu bổ lại và giao cho một chư hầu của Iida, nhưng hầu hết dân chúng ở đây vẫn tự xem họ là người của Otori, và sự có mặt của Tướng công Shigeru có thể là một lý do gây xáo trộn. Abe đã mong có mặt ở Inuyama trước khi Lễ hội Người Chết bắt đầu nên tỏ ra giận dữ khi phải kẹt lại Yamagata. Theo phong tục thì trong những ngày lễ hội phải hạn chế đi lại, trừ phi đi đến chùa chiền am miếu để cúng bái.

Shigeru đâm ra buồn rầu khi lần đầu tiên có mặt ở địa phương mà Takeshi bị chết. "Mỗi tên Tohan ta gặp ta đều tự hỏi có phải hẳn là kẻ giết em ta không?" ông tâm sự với tôi tối hôm đó. "Và ta tưởng tượng là bản thân chúng cũng tự hỏi tại sao chúng không bị trừng phạt, và khinh thường ta đã để chúng sống sót. Ta chỉ muốn chém chết chúng ngay!"

Tôi chưa bao giờ nghe ông nói gì khác ngoài chuyện phải kiên nhẫn. "Nếu vậy thì chúng ta sẽ không bao giờ tóm được Iida," tôi trả lời. "Chỉ lúc đó chúng ta mới trả thù được những mối nhục lũ Tohan gây ra chông chắt lâu nay."

"Vai học giả của con đang trở nên rất khôn ngoan, Takeo," Shigeru nói, giọng nhẹ hơn một chút. "Khôn ngoan và tự chủ."

Ngày hôm sau Shigeru và Abe đi đến lâu đài hội kiến tướng công ở địa phương này. Khi trở về Shigeru tỏ ra buồn rầu và phiền muộn hơn bao giờ. "Tohan muốn tránh sự bất ổn bằng cách đổ lỗi cho những người Hidden về thiên tai bão tố vừa qua," ông kể sơ lược cho tôi nghe. "Một số người buôn bán và nông dân khốn khổ bị tố cáo và bắt giữ. Một vài người chết vì không chịu nổi tra tấn. Bốn người khác đang bị treo trên tường thành đã ba ngày nay."

"Họ vẫn còn sống à?" Tôi thì thào, da tôi nổi gai.

"Họ có thể chịu đựng khoảng một tuần lễ hoặc lâu hơn," Shigeru trả lời. "Nhưng lũ chim quạ đang rĩa thịt họ."

Khi tôi đã biết nơi họ bị treo, tôi không thể ngăn được tai tôi nghe tiếng họ rên rỉ: khi thì nghe như tiếng thì thào, khi thì nghe như tiếng kêu thét yếu ớt, ban ngày lẫn với tiếng kêu và tiếng đập cánh của mấy con quạ. Tôi nghe những tiếng rên la đó suốt đêm và ngày hôm sau, và sau đó là ngày đầu tiên của Lễ hội Người Chết.

Vào ban đêm thị trấn này có lệnh giới nghiêm của Tohan nhưng lễ hội là phong tục lâu đời, nên giới nghiêm chỉ hiệu lực từ nửa đêm. Khi màn đêm buông xuống, chúng tôi rời quán trọ, theo đám đông đi về các ngôi đền rồi đi ra bờ sông. Những trụ đèn bằng đá gần các ngôi đền đều được thắp sáng, đèn cũng được thắp lên ở các ngôi mộ, ánh sáng chập chờn trong đêm tối làm bóng người có vẻ dữ tợn và các khuôn mặt trông như sợ người. Đám đông di chuyển chậm chạp và yên lặng như thể người chết sống lại từ lòng đất. Thật dễ dàng lạc lối trong đám đông đó và mất đi cảnh giác thường lệ.

Đó là một đêm yên tĩnh và ấm áp. Tôi theo Shigeru đi đến bờ sông, thắp những ngọn nến trong các chiếc thuyền giấy tí hon chất đầy đồ cúng cho người chết. Tiếng chuông hòa lẫn với tiếng kinh cầu và tiếng hát vang vọng theo giòng nước đục chảy chậm. Chúng tôi nhìn theo ánh sáng những ngọn nến trôi trên sông, cầu mong người chết siêu thoát và để người sống được yên lành.

Chỉ trừ trái tim tôi là không yên ổn. Tôi nghĩ về mẹ tôi, về người dượng và những đứa em, về người cha đã chết từ lâu, và về dân làng Mino. Ngài Shigeru chắc cũng đang nghĩ về cha và người em của ông. Hình như người chết vẫn không rời chúng tôi cho đến khi họ được báo thù. Mọi người chung quanh đều thắp nến và thả thuyền giấy xuống sông, họ khóc lóc làm tim tôi nhói đau với nỗi sầu khổ vô vị về cái thế giới như thế này. Những điều giảng dạy của người Hidden bất chợt trở về trong trí tôi, nhưng cũng làm tôi nhớ rằng những người đó đã chết.

Những ngọn nến cháy thật lâu, rồi ngọn lửa nhỏ dần như những con đom đóm, rồi nhỏ như tia lửa, và cuối cùng như lửa ma trời ta thấy khi nhìn vào ngọn lửa quá lâu. Hôm nay trăng tròn, có một ít màu cam của trăng cuối mùa hè. Tôi kinh sợ phải quay về quán trọ, về căn phòng bí hơi nơi đó tôi trằn trọc suốt đêm không ngủ được và phải lắng nghe những người Hidden sắp chết đang bị treo trên tường thành.

Những đồng lửa được nhóm lên dọc theo bờ sông, và dân chúng bắt đầu nhảy múa, điệu múa ma quái mời gọi người chết và tiễn những hồn ma đi để người sống yên ổn. Tiếng trống đánh bập bùng hòa với tiếng nhạc làm tâm trí tôi bớt buồn rầu và khiến tôi nhóm dậy quan sát. Trong bóng tối dưới cây liễu tôi thấy Kaede.

Kaede đang đứng với phu nhân Maruyama, Sachie, và Shizuka. Shigeru đứng lên và đi về phía họ. Phu nhân bước về phía Shigeru và hai người chào

nhau bằng ngôn ngữ trang trọng lạnh nhạt, trao đổi những lời trắc ẩn về người chết và bình luận về chuyến đi. Họ quay về một phía thật tự nhiên, và cùng nhìn người ta nhảy múa. Nhưng tôi cảm giác mình nghe được lòng khao khát ẩn bên trong lời nói, trong dáng đứng và tôi thấy lo sợ cho họ. Tôi biết họ có thể giấu diếm như họ đã làm trong nhiều năm qua, nhưng bây giờ họ đang đi vào một kết thúc tuyệt vọng, và tôi sợ rằng họ sẽ không còn thận trọng trước bước cuối cùng.

Lúc này Kaede đang đứng một mình, tách xa Shizuka. Tôi chợt thấy mình đi đến bên nàng, hoàn toàn không chú ý, như thể các linh hồn nhắc nhở tôi lên và đặt cạnh nàng. Tôi cố gắng chào hỏi nàng một cách lịch sự nhưng lúng túng, nghĩ rằng nếu Abe bắt gặp thì sẽ cho rằng tôi mê mẩn sắc đẹp người hôn phối của Shigeru. Tôi nói gì đó về cái nóng bức của thời tiết, nhưng Kaede lại run rẩy như bị lạnh. Chúng tôi đứng yên không nói một lúc, rồi Kaede thấp giọng hỏi: "Công tử Takeo đang thương nhớ người thân nào?"

"Mẹ tôi, cha tôi." Dừng một lúc rồi tôi nói tiếp, "Có quá nhiều người chết."

"Mẹ tôi đang lâm bệnh nặng," nàng nói. "Tôi hy vọng sẽ có cơ hội gặp mẹ tôi nhưng cuộc hành trình này đã bị trì hoãn nhiều, tôi sợ sẽ quá trễ để gặp bà. Tôi chỉ bảy tuổi khi bị gọi đi làm con tin. Tôi chưa gặp lại mẹ tôi và các em gái tôi đã hơn nửa đời."

"Còn cha của cô nương thì sao?"

"Ông ta cũng là một người lạ đối với tôi."

"Ông ta sẽ có mặt tại ... ?" Tôi thật ngạc nhiên thấy cổ họng mình khô khốc và không thể nói chữ đó.

"Lễ cưới của tôi?" Kaede hỏi lại, giọng nhuốm vẻ cay đắng. "Không, ông ta sẽ không đến." Mắt nàng nãy giờ vẫn nhìn đăm đăm giòng sông đầy ánh sáng. Bây giờ nàng nhìn, vượt qua chỗ tôi đứng, vào những người đang nhảy múa và đám đông đứng thưởng lãm.

"Họ yêu nhau," nàng lên tiếng, như thể tự nói với chính nàng. "Đó là lý do phu nhân ghét tôi."

Tôi biết mình không nên ở đó, không nên nói chuyện với nàng, nhưng tôi không thể dời đi chỗ khác. Tôi cố gắng giữ lịch sự, khiêm tốn và nhẹ nhàng. "Hôn nhân được kết hợp cho những lý do về bổn phận và liên minh. Điều đó không có nghĩa là thiếu hạnh phúc. Tướng công Otori là một người tốt."

"Tôi chán phải nghe điều đó. Tôi biết ông ta là người tốt. Tôi chỉ muốn nói rằng ông ta chẳng bao giờ yêu thương tôi." Tôi biết nàng đang nhìn tôi. "Nhưng tôi biết rằng," nàng tiếp tục, "tình yêu không phải cho giai cấp chúng ta."

Tôi là người đang run rẩy. Tôi ngược đầu lên, và mắt tôi gặp mắt nàng.

"Tại sao tôi lại cảm nhận tình yêu?" nàng thì thầm.

Tôi không dám nói gì thêm. Những lời tôi muốn nói như nghẹn trong cổ họng. Tôi cảm nhận được sự ngọt ngào và mãnh lực của những lời đó. Một lần nữa tôi có cảm giác mình sẽ chết đi nếu không chiếm hữu được nàng.

Tiếng trống khua vang. Những ngọn lửa cháy rực rỡ. Tiếng Shizuka nói từ trong khoảng tối. "Đã khuya rồi công nương Shirakawa."

"Ta đến đây," Kaede lên tiếng. "Xin chào tướng công Takeo."

Tôi cho phép mình một điều, nói tên nàng như nàng đã gọi tên tôi. "Công nương Kaede."

Trong khoảnh khắc trước khi nàng quay lưng bước đi, tôi thấy khuôn mặt nàng sống động, rực rỡ hơn ngọn lửa, sáng hơn cả vầng trăng chiếu trên mặt sông.